

ligesom forrige Gang, da Sagen var for, anbefale den paa det Bedste. Den Vanskelighed, som den ærede Finanzminister omtalte med Hensyn til de sportellønnede Embedsmænd, at de maa have Erstatning, forekommer det mig virkelig, at vi let maa kunne komme over; en saadan lille Ændring vil det ikke være vanskeligt at indføre i Lovforslaget; af den Grund at rette Angreb paa det forekommer mig at være meget ubilligt og urigtigt. Der er jo god Tid til, at det kan blive rettet, inden Forslaget gaar over til Landstinget. Men jeg har ogsaa den Opfattelse, at den ærede Finanzministers Indvendinger i den Retning mere fremkom, fordi han ikke er synderlig velvilligt stemt mod Lovforslaget, og det forklarer jo ogsaa til Overflødighed, at han tilsidst kom med den Bemærkning, at skulde Nogen have Hjælp, var det snarere Laangiverne. Han sagde jo iøvrigt, at den samme Indvending, som man gjorde mod Stempelafgiften, nemlig at den ikke var rationel, kunde tildeels gjøres mod enhver af vore Skatter, men det skulde jo netop føre ham ind paa den Vej at faae dem omordnede, og det skulde dog ikke føre til, at han modsatte sig en Leilighedslov som denne; thi det vil jeg hævde til Slutning, at det jo slet ikke er en Statteomordning, her er Tale om. Lad os dog holde os til, at det er en Leilighedslov, en lille Hjælp, som man vil yde en Klasse Medborgere, der efter min Mening i mange Henseender er slet stillet. Saadan en lille Hjælp for et Par Aar paa c. $1\frac{1}{2}$ Million Kr. tror jeg virkelig, Statskassen kan taale. Der behøves ikke lange og store Overveielser om, hvorvidt Statskassen kan bære den, for den indvinder den jo igjen ved Konverteringsloven.

Clausen: Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til de Betragtninger, der ere fremkomne fra de ærede Medlemmer for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buis) og Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen); men jeg skal dog gjøre nogle enkelte Betragtninger gjældende, og da navnlig overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schat). Jeg betragter det nemlig som en Fordel ved dette Lovforslag, at det ikke tager Sigte paa en enkelt Stand alene. Han mente, at der ikke var nogen Trang i Almindelighed, men kun hos Husmandsklassen. Ja, naar det var et Lovforslag, som kun havde Husmandsklassen for Die, vilde han finde det forstaaeligt. Men jeg vil netop fremhæve det som en Fordel ved Lovforslaget, at det ikke tager Sigte paa en enkelt Stand alene, men at

Godt. Vi sidde jo ikke her, hverken for særlig at tage Hensyn til Husmandsklassen eller særlig til Gaardmandsklassen, men vi sidde her som en Forsamling, der maa have samtlige Samfundsklassers Tarv for Die. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds mente, at der ikke var Trang til en saadan Lov imellem de andre Klasser, og han henviste til, at de Tvangssalg, der forekom, vilde være fremkomne alligevel, selv om ikke en saadan Lov havde kunnet gjøre en Konvertering mulig. Det er ganske rigtigt; det vilde de vistnok; men disse Tvangssalg vidne om, at der er økonomisk Trang tilstede i disse Klasser, og det vilde altsaa være heldigt, om vi kunde tilvejebringe Muligheden for dem til at konvertere deres Laan, saaledes at de kunde faae billigere Prioriteter. Der har været Tale om, hvor stor Beføstning dette vilde medføre, og der har været nævnt 30 å 50 Kr. osv., men det er ikke nogen lille Sum for Gaardmænd eller Husmænd at staffe til Veie. Har man den ikke i Dieblisset, men trykker sig ved at laane den, faar man maaste ikke konverteret, men finder sig i at betale en højere Rente for at undgaa at skulle laane Penge til at konvertere for, og saa opnaar man selvfølgelig ikke den Fordel, man kunde have ved de billigere Pengeforhold. Følgen vil være, at Staten heller ikke opnaar den Fordel, som den kunde have af Stempelafgiften og Thinglæsningsgebyrerne; det gaar den saa forbi. Deri ligger, at det jo egentlig ikke vilde være noget større Tab for Statskassen, om man indrømmede en saadan Vettelse ved Konverteringer. Jeg kan forstaa den Indvending mod Loven, at Tidsgrænsen er sat for langt ud, og at man ikke behøver saa lang Tid for at faae ombyttet sine Prioriteter. Jeg kan ogsaa forstaa, naar man gjør den Indvending, at Loven burde begrænses til en virkelig Konvertering, saaledes at den ikke kom i Betragtning lige overfor de Prioritetsforandringer, der ere en Følge af Eiendomsalg og Eiendomsoverdragelse. Naar man havde gjort saadanne Indvendinger, kunde jeg som sagt forstaa det, men naar man vil gjøre den det muligt at konvertere, som i Dieblisset ikke vil kunne afse det Beløb, der medgaaar til en Konvertering, og som derfor udsættes for vedblivende at maatte betale højere Renter, vil Statskassen altsaa ikke faae nogen Gevinst deraf; der bliver ikke nogen Ophævelse af Stempelstat derved, idet der jo ikke bliver konverteret. Der er talt saa meget om Ophævelse af Stat. Det er der i Virkeligheden ikke Tale om, det er jo kun en Ophævelse for en Tid af en Skatte-